

Usulca

— redfer · 31 Mayıs 2025

hiç kullanılmamış biçimde
içim sımsıcak
içim kıpır kıpır
içim lale tarlası
içim faslı gül...

güneş ufkun üzerinden batmak üzere
metruk bir parka
metruk tahta masalarından birine
götürmeye gelmişim
seni

bir başkaydı şehir
sokaklarını adımlarken
çare olamayacağını
bile bile
seninle karşılaşma ihtimaline
mesajlar göndermişim
henüz tanışmadığın köşe başlarına

henüz yürümediğin kaldırımlarına
davet etmiştim seni

hasretin
sıcak ekmek kokusu gibi yayılıyordu içimde
bir vapur geçiyordu açıktan
dalgası ayaklarıma vuruyordu
dalgalar sahile vuruyordu
ıslanıyordu ayaklarım
elimde bir erguvan dalı
sen renginde
çiçekleri
seni bekliyordum

içimde her şey sana ilişkin
içimde parılıyordu
kocaman bir yıldız
içimden suya yakamozlar bırakıyordu
biri ninni söylemiş gibi
içimde uyuyordu gece
usulca

öylesi yorgun
öylesi tarumardım işte
ardından bakakalmıştım giden trenin
yüzündeki ifadeyi bir an olsun bozmamıştın
lakin
ağır aksaktı umutlarım
seyretmiştim gürültülü gidişini
son vagonun raylarda çıkardığı kıvılcımları

sıradan bir akşamdı
tıpkı bence de
sıradan bir gece olduğu gibi
eğilip bir şeyler fısıldayacak olmuştum denize
teselli edecekti belki...
belki ağlamanın ayıbından
bahsedecekti
belki oturup yanıma o da ağlayacaktı

sıradan bir vakitti
yalnızca trenler ve kuşlar vardı etrafta
buğulu gözlerimin ardı
yine loş ve karanlıktı
çoktan gitmişti tren
ve yolcuları
ve sen
çoktan bitmişti akşam
bitmeyen ya da gitmeyen
ne çok şey vardı
oysa

redfer